

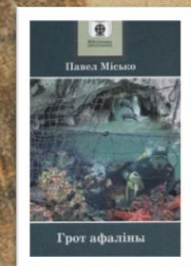
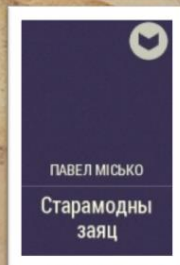
Павел Місько
беларускі пісьменнік,
драматург, паэт і
публіцыст

14 сакавіка

2021 года

90 гадоў

з дня нараджэння

Беларускі пісьменнік, перакладчык, драматург.

Павел Андрэевіч Місько нарадзіўся 14 сакавіка 1931 года ў вёсцы Знамя Слуцкага раёна. Да вайны пісьменнік скончыў з пахвальнай граматай усяго два класы. З 1947 па 1950 год працягваў вучобу ў СШ №10.

Яго дзед і бацька былі вядомымі майстрамі на ўсе рукі: маглі і хату збудаваць, і мэблю змайстраваць, і печ скласці. А маці, Ганна, славілася як выдатная казачніца. Таму і не дзіўна, што ўсе гэтыя якасці перадаліся ў спадчыну і сыну Паўлу.

У дзяцінстве Павел вельмі любіў хадзіць па грыбы, і гэтае захапленне засталася ў яго на ўсё жыццё. Выдатны грыбнік, ён і кошыкі для грыбоў плёў такія, што вачэй не адвесці.

У 1955 годзе Павел Місько скочыў філалагічны факультэт Белдзяржуніверсітэта, быў накіраваны на працу журналістам у давід-гарадоцкую «раёнку» «Сцяг Леніна». Потым працяглы час Павел працаваў уласным карэспандэнтам газеты «Звязда» па Гродзенскай вобласці. Менавіта тады ён пазнаёміўся і пасябраваў з народным пісьменнікам Беларусі Васілём Быкавым. Давялося Місько працаваць і ў штотыднёвіку «ЛіМ», і ў часопісе «Полымя», і ў выдавецтве «Мастацкая літаратура». Друкавацца Павел Місько пачаў яшчэ з 1954 года, а як пісьменнік дэбютаваў апавяданнем у альманаху «Брэст» у 1958-м.

Першы зборнік апавяданняў і аповесцяў пісьменніка «Калодзеж» пабачыў свет у 1967 годзе. Пасля былі творы аб падзеях Вялікай Айчыннай вайны: «Поезд ішоў на Захад» (1972 г.), «Калёнае лісце» (1974 г.), аб жыцці пасляваеннай вёскі («Дрэва жыцця», 1973 г.).

Пасля было яшчэ шмат цікавых і змястоўных выданняў. А апошняя кніга прозы Паўла Андрэевіча — «Прыгавораны да

жыцця» — выйшла ў 2007 годзе. У яе ўвайшлі творы, якія былі напісаны ў канцы 1980-х — пачатку 1990-х гадоў і адлюстроўваюць псіхалогію чалавека на пераломе гісторыі. Рэальнае ў іх пераплятаецца з фантастычным, а фантастычнае — з антыўтопіяй. Аповесці, дзеянне якіх адбываецца на абшарах ад чарнобыльскай вёскі да далёкіх планет, не пакінуць абыякавымі аматараў вострых адчуванняў. Але найбольшую вядомасць і любоў самай удзячнай аўдыторыі — дзіцячай, — яму прынеслі казкі і фантастычныя творы для дзяцей, якія прасякнутыя наскрозь беларускасцю, сакавітай мовай, аналагаў якой няма ў сучаснай дзіцячай літаратуры, і аздоблены цёплымі добрымі ілюстрацыямі. Гэта, напрыклад, «Грот афаліны»(1985 г.), дзеянне якога адбываецца на востраве пад назвай Рай, і распавядаецца пра сяброўства дэльфіна з чалавекам. Захапляльныя сюжэты таксама ў такіх дзіцячых творах, як «Прыгоды Бульбобаў» (1977 г.), дзе расповед ідзе ад імя шчанюкоў, і, канешне ж, «Эрпіды на планеце Зямля»(1987 г.), пра тое, як на нашу планету прылятаюць разведчыкі-робаты іншай цывілізацыі. А ягоныя «Навасёлы» былі сапраўдным бестселерам (калі б у СССР Рбыло такое паняцце).

Пісаў Місько і казкі — «Прыйдзі, дзень-залацень» (1993 г.), дзе распавядаецца аб прыгодах істаленні хлопчыка Ваняткі, і «дзіцячую публіцыстыку» — «Зямля ў нас такая» (1974 г.). Яго творы нясуць дзецям дабрыню і беларускае светабачанне, дапамагаюць быць беларусамі з дзяцінства. Калі дзеці будуць чытаць кнігі, якія напісаў Павел Місько, то яны вырастуць сапраўднымі беларусамі.

Павел Місько меў адкрыты, добры характар, ставіўся да жыцця з гумарам. Адпаведна, не маглі не ўзнікнуць і сатырычныя творы:

«Дзівак — чалавек» (1972 г.), «Чэрці ў коміне» (1978 г.), «Вясельны марафон» (1980 г.), «Адарка і пацукі» (2001 г.). Добра сябраваў пісьменнік і з паэзіяй. У 2005 годзе выйшаў яго раман у вершах «Пакуль зямлю мілуе сонца», а ў 2001 годзе — зборнік вершаў «Ружовыя ліўні».

Паўла Андрэевіча ведалі і як драматурга (п'есы «Ліха крадзеца ціха» (1976 г.), «Канфлікт мясцовага значэння» (1989 г.), і як таленавітага перакладчыка.

Гэта ён пераклаў на беларускую мову «Мёртвыя душы» Мікалая Гоголя, казку Яршова «Канёк-гарбунок», і, ўвогуле, шмат чаго яшчэ з рускай, украінскай, балгарскай, польскай моваў.

Пры сваім 80-гадовым жыцці Павел Місько з-за сваёй сціпласці не меў асабістых званняў і рэгалій. Але, мабыць, самай вялікай узнагародаю пісьменніку сталі чытацкая любоў і ўдзячнасць.

Бібліяграфія.

- Выбраныя творы. Т. 1-2. Мн., 1991.
- «Адмаўленне ад крыжа». Кніга нарысаў. 1964 г.
- «Калодзеж». Зборнік апавяданняў і аповесцей. 1967 г.
- «Гаспадыні свайго лёсу». Кніга нарысаў. 1968 г.
- «Падарожжа ў калгас». Дакументальная аповесць. 1970 г.
- «Зямля ў нас такая». Кніга прозы для дзяцей. 1971 г.
- «Навасёлы, або Праўдзівая, часам вясёлая, часам страшнаватая кніга пра незвычайны месяц у жыцці Жэні Мурашкі». Кніга прозы для дзяцей. 1972 г.
- «Дзівак-чалавек». Зборнік гумару. 1972 г.
- «Дрэва жыцця». Кніга нарысаў. 1973 г.
- «Калянае лісце». Зборнік апавяданняў і аповесцей. 1974 г.

- «Мора Герадота». Раман. 1976 г.
- «Прыгоды Бульбобаў». Кніга прозы для дзяцей. 1977 г.
- «Чэрці ў коміне». Зборнік гумару. 1978 г.
- «Градабой». Раман. 1980 г.
- «Вясельны марафон». Зборнік гумару. 1984 г.
- «Грот афаліны». Кніга прозы для дзяцей. 1985 г.
- «Эрпіды на планеце Зямля». Кніга прозы для дзяцей. 1987 г.
- «Лекцыя з падывам». Зборнік гумару. 1988 г.
- «Хлопцы, чые вы будзеце...». Раман. Кніга першая. 1990 г.
- «Мёртвыя душы». Пераклад на беларускую мову паэмы М. В. Гоголя. 1990 г.
- «Развітальная гастроль». 1991 г.
- «Прыйдзі, дзень-залацень!». Казкі дзеда Аўласкі і бабы Параскі. 1993 г.
- «Хлопцы, чые вы будзеце...». Раман. Кніга другая. 1994 г.
- «Ніль адмірары, або Я выбіраю смерць». Аповесць (часопісны варыянт). 1999 г.
- «Ружовыя ліўні». Зборнік вершаў. 2001 г.
- «Пакуль зямлю мілуе сонца...». Раман у вершах. 2005 г.
- «Прыгавораны да жыцця». Апавяданне, аповесці. 2007.
- «Востраў „Мёртвая галава“». Аповесць.
- «Зялёныя змеі». Аповесць.